

Hồi Thứ Ba Mười Hai

TIỆC RƯỢU CHIA TAY

C hàng nghe đề cập đến Đỗ Thu Linh trong lòng lại đâm bối rối lạ lùng.

Lý Minh Châu nói có lý. Vì một mình chàng chưa chắc yên thân, đằng này còn Đỗ Thu Linh thì dù có cứng đầu cách mấy cũng khó bảo vệ nàng cho toàn vẹn được.

Lý Minh Châu biết lời nói mình có hiệu lực liền tiếp:

- Hồng huynh! Em có thể vào thương lượng với anh được không?
- Phong Lưu Giáo Chủ bảo phải không?
- Vâng! Người đã cho phép.
- Được! Vào đi!

Tiếp đó, hai tiếng “tắc tắc” khua động, cửa phòng thoát mở ra.

Lý Minh Châu phóng mình chạy vào thật nhanh.

Cánh cửa khép lại kín mít.

Nàng tiến về phía Trịnh Kiếm Hồng mà nước mắt phủ đầy trên má.

Trịnh Kiếm Hồng kéo ghế cho nàng ngồi xuống hỏi:

- Em Châu! Giáo chủ đã nói gì?

Lý Minh Châu ngẩng đầu lên nhìn chàng, chua xót nói:

- Bà ta... bà ta bảo anh đồng ý nói Bảo Kinh cho bà ta nghe, bà ta sẽ cho anh một cơ hội...

- Cơ hội gì?

Lý Minh Châu lấy khăn lau nước mắt, ấp úng đáp:

- Ý bà ta là...
- Là thế nào?
- Để anh được quyền lấy em làm vợ.
- Hừ! Đó là cơ hội tốt à?

Nói xong chàng buông tiếng cười mai mỉa. Một tiếng cười của chàng, Lý Minh Châu nghe tựa hồ như những mũi kim đâm vào tim.

Nàng chua xót nói:

- Em biết anh không ưa gì em nên anh không chịu điều kiện của Giáo chủ.
- Không phải thế đâu...!
- Thế tại sao anh nở cười khinh bỉ trước mặt em?

– Em đã hiểu lầm anh rồi.

– Lầm à?

– Phải! Anh cười là cười vào mặt Giáo chủ kia. Bà ấy tự cho mình là thanh cao mà lại đi dùng thủ đoạn đê tiện như thế này, em không nhìn thấy sao? Còn riêng phần em, anh nào có trách. Chính em cũng đã hiểu, từ ngày gần gũi với em, em rõ tình cảm của anh đối với em như thế nào rồi chứ.

– Như vậy, sao anh không chịu nhận điều kiện của Giáo chủ?

– Việc này...

– Anh đừng do dự nữa. Anh chỉ cần trả lời một tiếng là đủ.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn qua Đỗ Thu Linh rồi quay lại nói với Lý Minh Châu:

– Em Châu! Giữa anh và Đỗ Thu Linh đã có hôn ước với nhau. Anh làm sao cưới thêm một người nữa cho được.

– Nhưng tôi chỉ cần biết hiện tại anh có yêu tôi hay không?

– À...

Chàng thật hết sức khó nghĩ. Vì cả hai nàng người nào cũng là trang quốc sắc, thiên hương, không thể nói thương bên nào, bỏ bên nào được. Giá hai người nhập chung lại làm một thì hay cho chàng biết mấy. Chàng đâu có khó xử trí như vậy.

Lý Minh Châu thấy chàng bối rối, biết chàng cũng yêu mình lắm. Nhưng vì chàng đứng trước hai ngã đường, đường nào cũng đầy hoa thơm của lạ quyến rũ. Chàng không biết phải chọn sao cho vẹn, đừng để mất lòng bên này mà được lòng bên kia và ngược lại.

Nàng mỉm cười rồi giữ lại vẻ bình thản nói:

– Thôi, tôi hiểu rồi!

– Em hiểu gì?

– Anh đừng quá rối trí. Việc này là tại nơi Giáo Chủ. Anh không ghét tôi là tôi mừng rồi. Vậy anh lo chuẩn bị mai anh và Đỗ Thu Linh lên đường.

– Mai đi à?

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên về quyết định đột ngột của Lý Minh Châu. Tại sao mai này chàng và Đỗ Thu Linh đi dễ dàng thế?

Lý Minh Châu nói:

– Vâng, mai anh và nàng đi.

– Nhưng anh và Đỗ Thu Linh chưa được giải độc.

Lý Minh Châu cười bí mật.

– Anh khỏi phải lo điều đó. Tôi đã có cách.

Trịnh Kiếm Hồng nhớ lại cái bình giải độc mà nàng đã trao cho chàng không

có thuốc, tưởng nàng đã giấu thuốc lại, chờ đến ngày hôm nay mới đưa ra.

– Em còn giữ thuốc giải độc sao?

– Chuyện này anh không cần biết. Chỉ nhớ một điều, khi thấy cửa phòng mở, mau dẫn nàng đi, dù gặp ai cũng mặc, đừng dừng lại hỏi gì cả.

– Có phải em tự thả anh và Đỗ Thu Linh không? Anh không muốn em mạo hiểm làm thế.

– Anh khỏi phải lo cho tôi. Đây không phải là ý tôi đâu.

– Vậy tại sao?

– Anh đừng hỏi lời thôi. Mai rồi anh sẽ hiểu.

– Cám ơn em nhiều lắm.

– Anh đừng nói vậy. Thôi để em ra ngoài một chút rồi sẽ trở lại.

Dứt lời nàng đứng dậy, mở cửa đi ra.

Chàng nhìn theo bóng dáng tha thướt của nàng trong lòng cảm thấy quyến luyến vô hồi. Song nghĩ đến việc phải đi đến Đạp Ma Nham, lòng chàng như gặp phải lửa, đứng ngồi không yên.

Giây lát sau, ba tỳ nữ đem thức ăn đến rồi quỳ quả đi ra.

Thức ăn hôm nay có khác hơn mọi bữa, hương vị bốc thơm phưng phức, khiến người không đói cũng phải muốn ăn.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn vào mâm cơm nghe trong bụng cào cẩu đói lạ lùng.

Chàng vừa vào bàn ngồi ăn thì Lý Minh Châu mở cửa bước ào.

Nàng mặc chiếc áo lụa màu hồng thật mỏng và trang sức vô cùng lộng lẫy, khiến Trịnh Kiếm Hồng nhìn mê mẩn tâm thần.

Nàng mỉm cười hỏi:

– Bộ em lạ lắm sao anh nhìn dữ vậy?

– Lạ lắm!

– Lạ chỗ nào?

– Em đẹp hơn mọi hôm.

– Lý Minh Châu nghe người yêu nói thế, nàng như mở cờ trong bụng.

– Anh bày đặt tán tỉnh rồi.

– Đâu có, anh nói thật mà.

Nàng ngáy xéo chàng một cái, cười khúc khích:

– Thôi ăn đi anh.

– Em ăn luôn với anh nhé.

– Vâng!

Hai người ngồi vào bàn ăn tĩnh bơ.

Nàng gấp món này bỏ vào chén, lại gấp món kia ép chàng như thể người vợ hiền sẵn sóc chồng.

Qua một hồi, Trịnh Kiếm Hồng đã uống hết mười mấy chung rượu.

Theo như người rượu mạnh, uống mười mấy chung đâu thấm vào đâu. Đàng này Trịnh Kiếm Hồng mới uống vào nhiều đó, mặt đã đỏ kè, ngà ngà rồi.

Lý Minh Châu rót thêm một chung nữa nói:

– Anh uống thêm chung này nữa đi.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay nói:

– Thôi em, anh muốn say rồi.

– Không đâu! Anh uống hết chung này đi. Không em giận cho coi.

Tiếng nàng êm như ru, rót vào tay chàng, làm chàng không sao từ chối được, đưa tay đón lấy chung rượu, ực một cái hết sạch.

Lý Minh Châu gấp bỏ vào chén chàng miếng thịt chiên, ép:

– Ăn đi anh!

– Sao em không ăn?

– Thì em ăn đây. Anh uống thêm chung nữa nhé.

– Thôi, thôi...

– Uống mà! Uống để từ giã buổi hội ngộ của chúng ta.

– Anh chiều em một chung này thôi nhé.

– Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng ực hết chung rượu, cảm thấy trong bụng nóng ra lên, da thịt như bị căng thẳng, hơi nóng bốc ra như lửa.

– Anh say thật rồi đó em.

Lý Minh Châu không nói, chỉ nhìn chàng mà cười.

Đột nhiên chàng buông đĩa, mắt mở to lên, nhìn dán chặt vào người nàng rồi tiến tới, tiến tới bên nàng.

Lý Minh Châu không lấy gì làm lạ. Nàng mỉm cười, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, tự nhiên nghe hồi hộp lạ.

Tiếng chân Trịnh Kiếm Hồng di động mỗi lúc một gần bên nàng rồi dừng hẳn lại.

Hơi thở chàng phà ấm sau gáy nàng, khiến nàng rùng mình.

Nàng vụt đứng dậy.

Trịnh Kiếm Hồng nắm vào bả vai nàng, xoay người lại, hỏi:

– Em Châu! Thuốc giải độc em có mang theo không?

Nàng ngẩng đôi mắt tình tức nhìn chàng:

– Có! Em có đem theo đây.

Dứt lời nàng xô nhẹ chàng ra.

– Đâu? Đưa cho anh đi.

Lý Minh Châu hất mình một cái, bộ đồ lụa hồng đang mặc trong người bỗng buông tuột xuống đất, để lộ ra trước mặt chàng tấm thân kiều diễm và nóng bỏng như hỏa diệm sơn.

Nàng sà vào ôm Trịnh Kiếm Hồng siết mạnh và nói:

– Thuốc giải độc đây này, anh bằng lòng chưa?

Nói xong nàng không để cho Trịnh Kiếm Hồng kịp trả lời, môi nàng dán chặt vào môi chàng, đồng thời đẩy chàng bước về phía giường.

Lúc này chàng như quên cả trời đất, chỉ cảm thấy sự rạo rức đòi hỏi của nhục dục lên tới tột độ.

Âm mưa vẫn vũ.

Trời đất quay cuồng.

Lý Minh Châu biết rằng, nếu nàng không hy sinh trinh tiết của mình thì khó bề cứu sống Trịnh Kiếm Hồng...

Lý Minh Châu nước mắt tuôn trào, nhìn gương mặt tươi hồng của chàng đang ngủ, nàng lại bế chàng lên đi qua phòng Đỗ Thu Linh đặt chàng nằm bên cạnh.

Nàng biết lát nữa chàng sẽ tỉnh lại và rồi những gì sẽ xảy ra... cũng giống như nàng vì chỉ có cách đó mới giải độc cho Đỗ Thu Linh.

o O o

Trải qua một đêm với hai người đều yêu thương mình vô hạn, tỉnh dậy Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy lờ mờ trong trí nhớ.

Quay qua Đỗ Thu Linh chàng cũng vừa bắt gặp nàng vừa tỉnh giấc.

Nàng chột la lên:

– Ối chao! Sao lại thế này?

– Ô, em nhớ lại rồi! Em bị Phong Lưu Giáo Chủ bắt. Nhưng không hiểu sao lại bị mê đi, không biết gì cả...

– Thôi, đừng nói gì khác nữa em. Dậy đi, chúng ta còn phải đi Đạt Ma Nham tìm linh quang.

Đỗ Thu Linh gật đầu ngồi dậy:

– Á...

Nàng thoát thấy thân thể mình không mảnh vải che thân, mắc cỡ đỏ mặt, vội chụp chiếc mền phủ lên mình.

Bây giờ nàng mới kịp nhận ra thân thể mình ê ẩm, uể oải từng khớp xương, thớ thịt. Một sự ê ẩm thú vị lạ lùng. Nàng thoáng nhăn mặt lặn qua nằm yên lặng như thể nghe kỹ lại cái cảm giác kỳ lạ đó.

Và khi nghe rõ cảm giác trong người nàng, nàng rùng mình ngượng ngập...

Kinh hoảng...

Mắc cỡ....

Hồi hộp....

Lo âu...

Cả tâm thần rối loạn...

Nàng đưa tay nhẹ vuốt lên ngực lần xuống bụng... Tới đâu nàng cũng thấy ê ẩm cả. Điều này chứng tỏ nàng đã trải qua một đêm ân ái tốt cùng thật sự rồi.

– Hồng huynh... anh...

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt hạch hỏi của nàng. Chàng khổ sở khôn cùng, biết mở miệng nói thế nào đây? Chàng chỉ còn cách chịu đựng, đem hết can đảm nhìn nàng rồi khẽ gật đầu thú nhận.

Đỗ Thu Linh rơm rớm nước mắt hỏi:

– Là anh gây ra?...

– Vâng!

– Quái thật!

– Sao lạ quái?

– Anh có thể làm thế sao? Nhất là khi em đang mê man...

Lời nói của nàng như một quả đấm đập vào mặt chàng.

Chàng tái mặt đáp:

– Đó là sự thật, anh không dối em đâu.

– Anh không chờ đợi được sao? Mà nếu như anh có nôn nóng thì ít ra cũng để em tỉnh dậy đã. Em cũng đâu có hẹp hòi gì mà sợ. Em sẵn sàng hiến dâng cho anh mà.

Trịnh Kiếm Hồng ngồi chết lặng không hờ môi được lời nào.

Nàng ghen ngào nói tiếp:

– Em hiểu rồi! Có lẽ anh sợ em phản bội anh, không giữ đúng hôn ước, nên anh làm thế phải không? Sự thật ra....

Nàng liếc nhìn chàng rồi tiếp:

– Sự thật ra con người anh đường hoàng chính đại không ngờ bên trong ẩn

chứa một hành vi quá đê tiện.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nàng nói, tự ái bị chạm, định mở miệng nói toạc ra mọi lẽ cho nàng rõ. Nhưng kịp nghĩ nếu nói ra, thì nàng sẽ xấu hổ, sinh lăm điều phiền phức.

Nghĩ vậy, chàng cắn răng chịu đựng nhất định không hở môi.

Đỗ Thu Linh thấy bộ mặt thiếu nã của Trịnh Kiếm Hồng, nàng dịu giọng nói:

– Nói thế, em không giận anh đâu. Ngày nay thể xác em thuộc về anh rồi. Anh không được quyền bội phải làm khổ em. Nếu em biết được, em xé xác anh ra từng mảnh cho anh coi.

Dứt lời nàng mỉm cười, nắm tay chàng siết mạnh.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng vui, chàng rất mừng, cười nói:

– Thôi, dậy đi em!

– Ủ thì em dậy đây.

Nàng dợm ngồi lên, nhưng chợt nhớ thân thể chưa mặc áo quần, thẹn thù, nhìn chàng nói:

– Anh ra ngoài cho em mặc đồ.

Trịnh Kiếm Hồng đùa:

– Mặc đồ thì mặc đi, ăn thua gì tới anh mà phải đuổi anh đi.

– Xì! Kỳ thấy mồ.

– Hồi hôm giờ không kỳ mà bây giờ lại kỳ.

Đỗ Thu Linh đỏ mặt, chắt lưỡi nói:

– Em không giận đâu nghen. Anh có chịu đi không thì nói:

Trịnh Kiếm Hồng đứng lên cười nói:

– Đuổi thì anh đi. Em làm gì đó thì làm mau lên.

Đỗ Thu Linh ngồi nhồm dậy, vuốt lại mái tóc rồi hất mền qua một bên, lật đật quơ lấy quần áo mặc vào người.

Nàng bước ra khỏi giường nói:

– Hồng huynh, bây giờ chúng ta đi chưa?

– Đi ngay bây giờ.

Đỗ Thu Linh sực nhớ người quản gia, liền nói:

– Còn bà quản giai Xảo Thủ Hà Cô đâu? Đêm rồi bà có ở chung phòng với mình không anh?

– Bà ta à?

Trịnh Kiếm Hồng thấy khó trả lời. Vì việc xảy ra đêm hôm đều do Lý Minh

Châu sắp đặt cả.

Đỗ Thu Linh nói:

– Vâng! Em hỏi bà ta.

– Việc này chúng ta tạm gác qua một bên đi. Bây giờ hãy kíp tới Đạp Ma Nham cái đã.

Chàng không muốn cho Đỗ Thu Linh hỏi lời thôi nên khỏa lấp.

Thật sự chàng nghe nhắc đến Lý Minh Châu chàng thương xót cho nàng vô hạn. Vì chàng và Đỗ Thu Linh trúng độc Tình tơ mà Lý Minh Châu buộc lòng phải tạo sự kiệm đêm qua, hy sinh cả trình tiết để giải cứu cho chàng và Đỗ Thu Linh. Nếu như không có Lý Minh Châu, chàng và Đỗ Thu Linh chưa biết sự thể ra sao. Phương pháp giải độc này phải là một sự giao hợp thể xác giữa một người không bị độc với một người bị trúng độc. Chớ không thể dùng hai người cùng nhiễm độc mà giải được.

Như vậy Lý Minh Châu đã làm một sự hy sinh vô cùng lớn lao. Và Trịnh Kiếm Hồng mang lấy trách nhiệm đối với Lý Minh Châu không phải nhỏ.

Đỗ Thu Linh thấy chàng không muốn nói, vội hỏi qua chuyện khác.

– Á, còn cây Ngũ Long Kim Kiếm vì sao Phong Lưu Giáo Chủ trả lại cho ta?

– Tại sao bà ta không muốn lấy?

– Dễ thường các giới võ lâm thấy nó đều mong chiếm đoạt, không lẽ Phong Lưu Giáo Chủ là người tốt?

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói:

– Bà ta là người tốt, thật đó em.

– Tốt à? Tốt mà còn bắt giam chúng ta.

– Chuyện ấy là do một sự hiểu lầm với nhau. Bây giờ hiểu lầm ấy hết rồi, tất nhiên bà ta phải trả lại kiếm.

– Hả?... Bà ta cho chúng tự do ra khỏi Phong Lưu Giáo sao?

– Đúng vậy.

– Không điều kiện gì sao?

– Điều kiện?

– Chớ không phải bà ta bắt mình vì cuốn Đại Thần Bảo Kinh?

– Việc này...

Trịnh Kiếm Hồng thốt được hai tiếng, thầm giật mình, chàng nói trong bụng:

– Đúng rồi... Phong Lưu Giáo đâu để cho ta đi một cách dễ dàng như vậy được. Câu chuyện bà ta đeo đuổi chưa đi tới kết quả? Không lẽ, Lý Minh Châu đã đọc lại nội dung Đại Thần Bảo Kinh cho bà ta nghe rồi sao?

Từng câu hỏi đổ xô trong đầu óc Trịnh Kiếm Hồng. Chàng muốn gấp chạy tìm Lý Minh Châu mà hỏi cho ra lẽ. Song sức nhớ, bên mình có Đỗ Thu Linh, sợ e hai người gặp mặt, sinh ghen tuông lại thêm phiền.

Đỗ Thu Linh nhìn Trịnh Kiếm Hồng hiểu lời mờ, lý đoán của mình chắc đúng nên Trịnh Kiếm Hồng mới làm thinh như vậy.

Ngay khi đó, có tiếng Lý Minh Châu tăng hăng truyền vào tai hai người:

– Xin tôn chủ và vị cô nương lên đường. Đừng trì hoãn trễ nải công việc.

Đỗ Thu Linh hỏi Trịnh Kiếm Hồng:

– Ai nói mà nghe giọng quen quen vậy anh?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Lý Minh Châu, con gái của Phong Lưu Giáo Chủ.

– Ô! Sao giống tiếng Xảo Thủ Hà Cô thế?

Trịnh Kiếm Hồng không đáp, mà nghĩ đến lời hối thúc của Lý Minh Châu. Nàng không muốn chàng chậm trễ, khiến Bích Linh Ma Ảnh và Bát Đại môn phải hay được kéo đến bao vây, Phong Lưu Giáo Chủ khó tránh tai họa.

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng im lặng nắm tay Đỗ Thu Linh lôi đi.

Thấy cử chỉ hấp tấp của Trịnh Kiếm Hồng, Đỗ Thu Linh càng sinh ra hiếu kỳ. Ngoảnh lại gọi lớn:

– Cô Châu ơi! Cô có thể cho tôi gặp mặt nói chút chuyện được không?

Tiếng Lý Minh Châu truyền lại:

– Xin lỗi, tôi có việc phải đi, xin cô cảm phiền vậy.

Đỗ Thu Linh hơi khó chịu, nhưng không biết làm sao đành riu riu bước theo Trịnh Kiếm Hồng.

o O o